

været alment tilgængeligt ved Offentliggørelse af en eller anden Art. Denne sidste Omstændighed vil i de allerfleste Tilfælde udelukke Vareudstyr, saaledes som de i Almindelighed indarbejdes i Forretningslivet, fra at nyde Beskyttelse som Mønstre, idet den handlende først ved at prøve sig frem vil vinde Erfaring for, hvilken Slags Udstyr, Indpakkingsmaade el. lign., der falder i Publikums Smag, og som han derfor føler sig foranlediget til at bibeholde.

Paa de nordiske Konferencer var man nærmest stemt for kun at lade *indarbejdede Vareudstyr* nyde en vis indskrænket Beskyttelse omtrent i Lighed med den, den tyske Varemærkelov af 7. December 1923 giver i sin § 15, hvor det hedder:

„Hvem der for at frembringe Forveksling i Handel og Omsætning forsyner Varer eller deres Indpakning eller Emballage eller Reklamer, Prislister, Forretningsbreve, Anbefalinger, Regninger eller deslige med et Udstyr, som inden for vedkommende Forretningskredse gælder som Kendetegn for ligeartede Varer, hidrørende fra en anden uden dennes Samtykke, eller i samme Øjemed bringer saaledes kendetegnede Varer paa Markedet eller falholder dem, bliver derved over for den skadelidende erstatningspligtig og straffes med Pengebøder eller med Fængsel indtil 3 Maaneder.“

Antages det, at *indarbejdede* Vareudstyr bør nyde Beskyttelse, vil det formentlig være naturligt, at en saadan Beskyttelse kan sikres ved Registrering, hvis der iøvrigt intet er til Hinder for denne, og at Vareudstyr, som endnu ikke er indarbejdede, men agtes bragt i Handelen, ligeledes kan sikres ved Registrering. Begrebsmæssigt set skønnes der intet at være til Hinder herfor, praktisk set vil Vanskeligheden navnlig bestaa i den fornødne Afgrænsning af Vareudstyret fra Mønstre (Brugsmønstre) og Patenter, idet den ubegrænsede Varemærkebeskyttelse ikke ad en Omvej bør gives for Frembringelser, der rettelig henhører under Mønster- eller Patentlovgivningen med den i de paagældende Love anordnede kortvarigere Beskyttelse.

I saa Henseende bemærkes, at man i Lovene i Almindelighed, saaledes i den tyske Varemærkelov af 7. December 1923 § 15, henholder sig til et som bekendt forudsat Begreb om Vareudstyr. Naar det i Lovforslaget ikke er fundet nødvendigt at nævne selve Ordet Vareudstyr, er Grunden den, at Begrebet Vareudstyr, idet man har udeladt sidste Stykke af Varemærkelovens

§ 1 og saaledes ikke længere forlanger, at et Varemærke skal „anbringes paa selve Varen eller dens Indpakning“, men anerkender, at et Varemærke ligesaavel kan bestaa deri, at Varen har en særegen Form eller Farvesammensætning eller en ejendommelig Indpakning eller desl., indgaar under det videre Begreb Varemærke. Heraf følger, at et Vareudstyr, for saa vidt det iøvrigt opfylder Forslagets Betingelser; navnlig den i Paragraf 1 opstillede, at det er distinktiøst, d. v. s. egnet til at adskille Mærkeindehaverens Varer fra andres, vil kunne registreres paa sædvanlig Maade som ethvert andet Varemærke. I tysk Ret er der i Virkeligheden heller ikke anden Forskel paa et Vareudstyr (Ausstattung) og et Varemærke (Warenzeichen) end, at det sidste tilsigter at beskytte Varen ved blot at være distinktiøst, det første ved tillige at benytte en særegen Form eller Udsmykning.

Hvad angaar Afgrænsningen over for Mønstre og Patenter, bliver det i første Linie Registreringsmyndighedens, eventuelt Domstolenes Sag at fastlægge Grænserne ved en hensigtsmæssig Praksis. Hvad der i saa Henseende særlig bør lægges Vægt paa for Erkendelsen af, om et Vareudstyr har de Egenskaber, der kræves for at kunne blive registreret som Varemærke, er den ydre, gennem Øjet erkendelige Form eller Bearbejdelse af Varen, hvilken Form eller Bearbejdelse i Forhold til selve Varens nødvendige Egenskaber maa være noget tilfældigt eller vilkaarligt, der i og for sig kan undværes uden at forandre selve Varens Karakter, og som kan veksle efter Fantasiens og Opfindsomhedens Luner. Drejer det sig derimod om en særlig Anordning, der har til Hensigt at øge eller lette Varens Brugbarhed eller befordre dens Soliditet eller Konsistens eller paa anden Maade opfylder en teknisk Funktion, kan den ubegrænsede Varemærkebeskyttelse ikke længer hævdes over for den mere begrænsede Patent- eller Mønsterbeskyttelse, der her maa finde Anvendelse. Som allerede tidligere omtalt, følger Lovforslaget ikke den Vej, som bl. a. den franske Varemærkelov af 23. Juni 1857 er gaaet, gennem en Eksemplifikation (Navne med en fremtrædende Form, Benævnelser, Emblemer, Tryk, Stempler, Præg, Vignetter, Relieffer, Tal etc.) at bestemme Omfanget af Varemærkets (derunder Vareudstyrets) Begreb, men har ved at opgive Fordringen om, at Mærket skal anbringes paa „Varen eller dens Indpakning“ villet give Plads for Administrationens og Domstolenes Skøn over, hvad der til enhver Tid i Overensstemmelse med Næringslivets